

MEDICINA
MISERICORDIAE
MINISTRA

DE GENEESKUNDE
IS DE DIENARES DER
BARMHARTIGHEID

Openingsrede van de voorzitter van het ziekenhuisbestuur
de heer H. van Namen, gehouden op 12 oktober 1966.

De heer H. van Namen

Namens het bestuur van het academisch ziekenhuis der Vrije Universiteit heet ik u allen, op deze voor de V.U. zo blijde en gewichtige dag, hartelijk welkom. Degenen, die de ochtendvergadering bijwoonden, zijn er getuige van geweest, dat Z. E. de minister van onderwijs en wetenschappen, zij het dan ook symbolisch, een achttal nieuwe gebouwen, met een totale inhoud van 500.000 m³, in gebruik heeft gesteld.

Deze middag zal de nadruk uitsluitend komen te liggen op het academisch ziekenhuis. In deze kring zal ik niet hoeven te betogen de ongegrondheid van de bij sommigen nog heersende opvatting, als zouden in een academisch ziekenhuis de belangen van de patiënt ondergeschikt gemaakt worden aan die van het onderwijs. Inderdaad is een academisch ziekenhuis tevens dienstbaar aan het onderwijs en het wetenschappelijk onderzoek, doch in de eerste plaats is het een ziekenhuis, liggende dus in de sfeer van de barmhartigheid. Dit wordt ook tot uitdrukking gebracht in de zinspreuk van dit ziekenhuis: *Medicina Ministra Misericordiae*: de geneeskunde is de dienaar van de barmhartigheid. Het belang van de zieke mens zal altijd prevaleren, zodat er van een tegenstrijdigheid van belangen in de praktijk geen sprake kan zijn, al kunnen natuurlijk het onderwijs en het wetenschappelijk element niet worden verwaarloosd.

Deze inrichting is het eerste academisch ziekenhuis in Nederland, dat staat op de grondslag van de protestants-christelijke levensovertuiging. Dit element is van essentiële betekenis voor dit ziekenhuis en behoort ook tot het eigen karakter van de Vrije Universiteit. Dit *mág* niet alleen blijken (en blijkt ook niet alleen) uit de omstandigheid, dat aan het ziekenhuis één of binnenkort een tweetal ziekenhuis-predikanten zijn verbonden, doch de gehele verpleging is van een christelijke sfeer doortrokken. Daarom rust te dezen aanzien een bijna even zware taak op de behandelende geneesheren en de verzorgende verpleegsters als op de ziekenhuispredikant. Het is niet zo dat de mens uitsluitend lichamelijk ziek is, doch elke ziekte raakt de mens lichamelijk en geestelijk. Juist hierom is een academisch